

There are no translations available.

V pátek 28.3. časně zrána vyrážíme do Hradce Králové. Nejprve do dětského stacionáře za dětmi, kde zpíváme a hrajeme pohádku O pejskovi a kočičce a radujeme se z toho, jak i těm nejvíce postiženým dětem září oči a pokoušejí se zpívat, nebo se jen houpou do rytmu. Pak se vydáváme do hradecké nemocnice na geriatrii. Se staniční sestrou Jitkou Pánkovou se už známe. Je to úžasná žena, která nás zavede nejprve na ženské a pak mužské oddělení, kde zpíváme a hrajeme s loutkami sestřičky a doktora veselou scénku o tom, jak si sestřička spletla dveře a místo do ordinace přišla do právní poradny a nešlo jí pořád do hlavy, že pan doktor omdlívá, když vidí krev a není schopen určit diagnózu pacientů z čekárny. Nakonec se ovšem provalilo, že pan doktor je doktor práv. Musím říct, že jsme si užili spoustu legrace, protože pacienti se zapojovali do hry a dokonce i sestry se přišly podívat a žertovaly s loutkami. Potom jsme zavítali i na jednotku intenzivní péče a zpívali pro jednotlivce na pokojích písničky na přání. Všude se na tvářích pacientů objevil úsměv a když jsem se jednoho z nich ptala: "Jakou písničku byste ještě chtěl zazpívat? Jaké máte přání?" Tak jsme slyšeli odpověď: "Já mám jen jedno přání, abyste takhle chodili za lidma zpívat pořád."

Tentokrát jsme si na pokojích sice i zaplakali, ale také jsme se zasmáli. Vnímali jsme křehkost života a to, že můžeme jeden druhému ulehčit i ty nejtěžší chvíle. Díky Bohu...